

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 21

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὶς πρώτες ἐβδομάδες τῆς αἰχμαλω-
σίας του, ὁ Γόργης ἦταν ζωηρὸς καὶ ἀ-
νήσυχος· σὲ λίγο ὁμως τὸν κατέλαβε
καὶ αὐτὸν μιὰ ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ
τὴν γύρω του. Στεκόταν ἡσυχος στὴν
ἴδια θέση, κοίταζε μπρὸς του μὲ μά-
τια ἀπλανῆ χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε καὶ
οἱ μέρες περνοῦσαν δίχως νὰ τὸ νιώθῃ.

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ ὁ Γόργης ἦταν βυ-
θισμένος σὲ ὕπνο, ὅπως πάντα, ἀκου-
σε κάποιον νὰ τὸν φωνάζει ἀπὸ κάτω.

— Ποιὸς μὲ φωνάζει ; ρώτησε.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις πιά, Γόργη ;
Εἰμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξίδευε μὲ τὴν
ἀγριόχηνες.

— Ἀ, ὥστε ἐπίασαν καὶ τὴν Ἀκ-
κα ; ρώτησε ὁ ἀετὸς μ' ἕναν τόνο σὰν
νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθύ ὕπνο καὶ νὰ
προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν σκέ-
ψιν του.

— Ὅχι, ἡ Ἀκκα καὶ ὁ ἄσπρος
χῆνος καὶ τὸ κοπάδι τῆς δλόκληρο θὰ
βρίσκονται τώρα στὴ Λαπωνία, εἶπε
ὁ Νίλς. Μόνο ἐμένα ἔχουν κλεισμένο
ἐδῶ μέσα.

Ἐνόσφ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Νίλς, εἶδε ὅτι
ὁ ἀετὸς σήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ πάνω
του καὶ κοίταζε ὅπως καὶ πρῶτα ἀ-
φηρημένος μπρὸς του.

— Ἀετὶ ! φώναξε ὁ Νίλς. Δὲν ξέ-
χασα ὅτι χάρισε τὴ ζωὴ στὸν ἄσπρο
χῆνο. Πές μου μὲ τὸν τρόπο θὰ μπορού-
σα νὰ σὲ βοηθῶ ;

Ὁ ἀετὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του
καὶ εἶπε :

— Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, μικρέ ! Ὁνει-
ρευόμουν ὅτι πετοῦσα ψηλὰ στὸν ἀέρα
καὶ δὲν θέλω νὰ ξυπνήσω.

— Πρέπει ὁμως νὰ κουνηθῇς λιγά-
κι καὶ νὰ σκεφθῇς τί θὰ κάνῃς, εἶπε
ὁ Νίλς, εἰδεμὴ θὰ καταντήσῃς στὰ ἴ-
δια χάλια μὲ τοὺς ἄλλους ἀετοὺς.

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦμουν σὰν
καὶ αὐτοὺς. Εἶναι τόσο βυθισμένοι στὰ
ὄνειρά τους, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς ξυπνά,

εἶπε ὁ Γόργης. Ἀχ, ἂς ἦμουν κι' ἐγώ !
Ὅταν νύχτωσε κι' ὅλοι οἱ ἀετοὶ
κοιμόνταν, ἀκούστηκε ἑλαφρὸ ξύσιμο
πάνω στὴ συρμάτινη σκεπὴ τοῦ κλου-
βίου. Οἱ δύο παλιοὶ αἰχμαλῶτες δὲν
ἐνοχλήθηκαν καθόλου ἀπὸ τὸ θόρυβο,
ἀλλὰ ὁ Γόργης ξύπνησε.

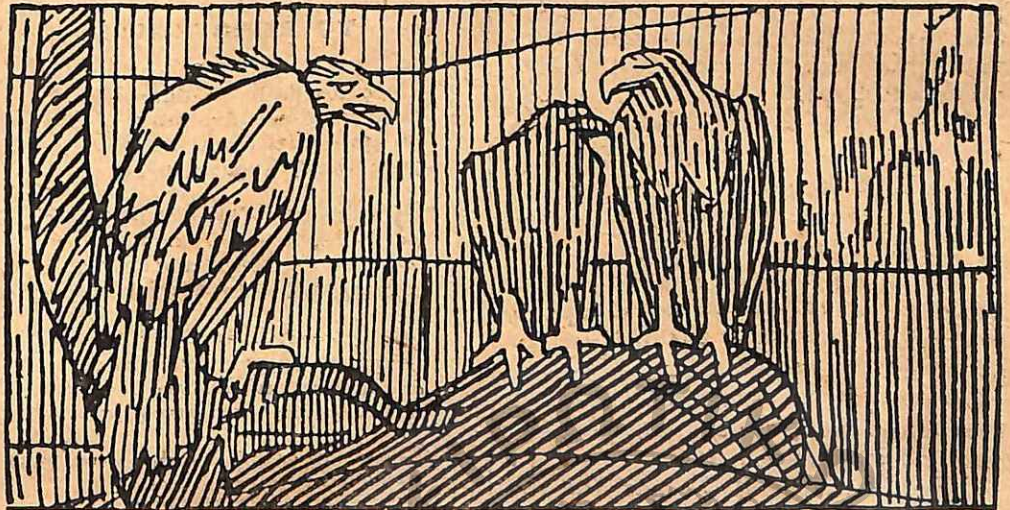
— Ποιὸς εἶν' ἐδῶ ; φώναξε. Ποιὸς
κάνει θόρυβο πάνω στὴ σκεπὴ ;

— Ἐγώ εἰμαι, Γόργη, ὁ Νίλς, ἀ-
πάντησε ὁ μικρὸς. Προσπαθῶ νὰ λι-
μάρω τὸ σύρμα γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ
ἐλευθερωθῇς.

ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω νὰ σὲ ἐλευθερώσω
γιατὶ ἐδῶ θὰ πᾶς χαμένος.

Ὁ Γόργης ἀποκοιμήθηκε πάλι. Ὅ-
ταν ὅμως τὸ ἄλλο πρωτὶ ξύπνησε, εἶδε
ὅτι ἀρκετὰ σύρματα εἶχαν κιόλας κο-
πεῖ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν καθόταν
νυσταγμένος ὅπως πρῶτα. Συχνὰ χτυ-
ποῦσε τὴν φτερούγην του καὶ πετοῦσε
ἀπὸ τὸνα δέντρο στ' ἄλλο γιὰ νὰ κά-
νῃ πάλι εὐκίνητα τὰ μουδιασμένα μέ-
λη του.

Ἐνα πρωτὶ, κατὰ τὰ ξημερώματα, τὴν
ᾠρα ποὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χαρά-

Οἱ ἀετοὶ τοῦ Σκάνσεν, φυλακισμένοι στὸ σιδηρένιο κλουβί.

Ὁ ἀετὸς σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ,
μέσ' στὴ φωτεινὴ νύχτα, εἶδε πῶς ὁ
μικρὸς λιμάρει μὲ βία τὸ σύρμα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἐλπίδα μῆλκε
στὴν καρδιά του, ὅσο γρήγορα δὲν πάλι
τὸν κυρίεψε ἀποθάρρυνση.

— Ἀχ, μικρέ μου, εἰμαι πολὺ με-
γάλος, εἶπε, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ λιμάρ-
ῃς τόσα σύρματα ποὺ νὰ χωρέσω νὰ
βγῶ ἔξω. Παράτα τα, νὰ μὴν κουρά-
ζῃσαι ἄδικα, κι' ἀφήσέ με στὴν ἡσυ-
χία μου.

— Κοιμήσου ἐσὺ καὶ μὴ σὲ νοιά-
ζει γιὰ μένα, εἶπε ὁ Νίλς. Βέβαια ἀ-
πόψε δὲν θὰ τελειώσω, οὔτε κι' αὔριο·

ξη, ὁ Νίλς ἐξύπνησε πάλι τὸν ἀετό.

— Δοκίμασε τώρα, Γόργη, εἶπε.

Ὁ ἀετὸς κοίταξε ψηλά. Ἀλήθεια ὁ
μικρὸς εἶχε λιμάρει ἕνα σωρὸ σύρμα-
τα. Ἐπάνω στὴ σκεπὴ ἔχασκε μιὰ με-
γάλη τρύπα. Κούνησε τὰ φτερά του
καὶ ὤρμησε κατὰ πάνω. Δυὸ φορές ἔ-
πρεσε πάλι κάτω στὸ κλουβί, ἀλλὰ στὸ
τέλος κατόρθωσε νὰ βγῇ ἔξω.

Μὲ περήφανες κινήσεις ἀνέβαινε ψη-
λὰ στὰ σύννεφα. Ὁ Νίλς στεκόταν κά-
τω καὶ τὸν κοίταζε μὲ πονεμένη ἐκ-
φραση στὸ πρόσωπό του. Ἀχ, πόσο ἐ-
πιθυμοῦσε νὰ ἐρχόταν κανεὶς καὶ νὰ
τοῦδινε κι' αὐτοῦ τὴν ἐλευθερίαν του!

Ὁ Νίλς τοὺς εἶχε τώρα συνηθίσει δλοὺς στὸ Σκάνσεν. Εἶχε πιάσει πολλὰς γνωριμίες καὶ εἶχε πολλοὺς φίλους μεταξύ τους. Βέβαια ἐκεῖ ἦταν πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ περνᾷ κανένας τὸν καιρὸ του, ἀλλὰ μ' ἔλα ταῦτα οἱ σκέψεις του ἦταν ὁλοένα στὸ φίλο του τὸν Φίλιππα καὶ στὶς ἄλλες ἀγριόχηνες.

— Νὰ μὴ μὲ κρατοῦσε δεμένον ἢ ὑπόσχασή μου, θὰ ἔβρισκα ἕνα πουλὶ πού θὰ μὲ πήγαινε στὶς ἀγριόχηνες, σκέφθηκε.

Θὰ φαίνεται παράξενο πὼς ὁ Κλέμεντ Λάρσον δὲν εἶχε δώσει στὸν Νίλς τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλὰ πρέπει κανένας νὰ θυμηθῇ πὼς ἦταν ζαλισμένος ὅταν ἔφυγε. Τὸ πρῶτ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, ἔψαξε νὰ βρῇ ἕνα γαλάζιο πιατάκι γιὰ τὸν Νίλς, ἀλλὰ δὲν βρῆκε δυστυχῶς. Ἐπειτα ἤρθαν ὅλοι, οἱ Λάπωνες, οἱ περιβολάρηδες, οἱ φύλακες, γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν, καὶ δὲν βρῆκε πιά καιρὸ νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ ἕνα γαλάζιο πιατάκι. Ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγῃ, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ζήτησε τὴ βοήθειαν ἑνὸς Λάπωνα.

— Ἀκουσε σὲ παρακαλῶ, εἶπε. Ἐδῶ στὸ Σκάνσεν ἔχω ἕνα μικρὸ προστατευμένο καὶ τοῦ δίνω κάθε πρῶτ' κάτι καὶ τρώει. Μοῦ κάνεις λοιπὸν μιὰ χάρη; Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πηγαινε αὐριο νὰ ἀγοράσῃς ἕνα γαλάζιο πιατάκι, καὶ βάλε το ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύδας πού καθόμουν, μὲ λίγο γάλα καὶ ψωμί.

Ὁ Λάπωνας ἀνοίξε τὰ μάτια του μὲ ἐκπληξή, ἀλλὰ ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε ὥρα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ περισσότερο τὰ πράγματα, γιατί' ἔπρεπε νὰ προφθάσῃ τὸ σιδηρόδρομο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ χωριάτης πῆγε πραγματικὰ στὴν πόλιν γιὰ νὰγοράσῃ ἕνα γαλάζιο πιατάκι· ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρῆκε κανένα πού νὰ τοῦ φαινόταν κατὰλληλο γιὰ τὸ σκοπὸ του, ἀγόρασε ἕνα ἄσπρο καὶ σ' αὐτὸ ἔβαζε κάθε πρῶτ' τὸ φαγητὸ τοῦ Νίλς.

Ἔτσι ὁ μικρὸς δὲν λύθηκε ἀπὸ τὴν ὑπόσχασή του. Ἐγνώριζε ὅτι ὁ Κλέμεντ εἶχε φύγει, ἀλλ' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

Αὐτὴ τὴ νύχτα ὅμως, ὁ Νίλς ἐνοσταλγοῦσε τὴν ἐλευθερίαν του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, κι' αὐτὸ συνέβαινε γιατί' ἦταν ἡ πρώτη ἀληθινὰ καλοκαιρινὴ νύχτα.

— Τώρα θὰ εἶναι ἔμορφα στὴ Λάπωνία, σκέφθηκε ὁ Νίλς. Μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ πῆγαινα περίπατο στὴ ράχη τοῦ χήνου πάνω ἀπὸ τὰ πράσινα καὶ ἀνθισμένα λειβάδια!

Ὁ Νίλς ἦταν ἀκόμη βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὅταν ἔξαφνα ὁ Γόργης κατέβηκε ἀπὸ τὰ βῆθ' καὶ κάθησε ἔπινα στὸν Νίλς, πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ κλουβιοῦ.

— Ἦθελα μονάχα νὰ δοκιμάσω τὰ φτερά μου ἂν μὲ κρατᾶνε, εἶπε. Βέβαια δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκες ὅτι θὰ σ' ἄφιναν ἐδῶ πέρα μονάχο καὶ σκληρωμένο. Κάθισε πάνω στὴ ράχη μου καὶ θὰ σὲ φέρω πάλι στοὺς συντρόφους σου.

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται, εἶπε ὁ Νίλς. Ἐγὼ δώσω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ μείνω ἐδῶ ἕως ὅτου μοῦ δώσουν τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τί κουταμάρες εἶναι αὐτὲς πού λές! εἶπε ὁ Γόργης. Σ' ἔφεραν πρῶτα ἐδῶ διὰ τῆς βίας καὶ ὕστερα σὲ ἀνάγκασαν νὰ μείνῃς ἐδῶ πέρα. Μιὰ τέτοια ὑπόσχεση δὲν εἶναι κανένας ὁποχρεωμένος νὰ τὴν κρατήσῃ, κατὰλαβες;

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὴν κρατήσω, εἶπε ὁ Νίλς. Ὅχι, καλέ μου Γόργη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ σου διάθεση, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς τίποτε.

— Ναί, δὲν μπορῶ; εἶπε ὁ Γόργης. Θὰ τὸ ἰδοῦμε τώρα.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρπαξε τὸ μικρὸ μὲ τὰ μεγάλα νύχια του, πέταξε μαζὶ τοῦ ὡς τὰ σύννεφα καὶ ἔξαφανίστηκε κατὰ τὸν βοριά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Πρὸς τὸν βαδύ, γαλάζιο ἀέρα, μέγα παράθυρο ἀνοιχτὸ :
τὸ ξένο σπίτι εἶναι μεστὸ
χαρὰ Θεοῦ, Κυριακὴ μέρα.

Οἱ Καζαμίες κι' οἱ Ὀνειροκρίτες,
μὲ βούλες κέρινες, σπαρτές,
παῖνο σὲ ἀρμάρι, πού στρωτὲς
τῆς στρώσης του κρεμιόυνται οἱ μύτες.

Μιὰ κασσετίνα ἀπὸ κοβάλι
βαμμένη,—ἀρχαία, θηλυκωτή,
ἀνασερμένη κι' ἀνοιχτὴ
παλιὰ γραφή,—στεφανοχάρτι.

Τρώει τὸ φῶς (νὰ πηγῇ; νὰ φύγῃ;)
στὴν καλογερικὴ γραφή,
στῆς κασσετίνας τῆ βαφῇ,
στὸ κομπολόι, στὸ κηροπήγι.

Κι' ἕνα σγουρὸ παιδί στὸ γόνα
κάθεται, μ' ὀνη σοβαρή,
καὶ ξεφλουδίζει ἕνα κερί
μὲ διπλωμένον τὸν ἀγκῶνα...

Στὸ ξένο σπίτι...—αἰ, τί μὲ μέλει,
σάν μοῦ ἦταν ἔτσι τυχερὸ
τὸ ἄταχτο τὸ νοικοκυριὸ
πού δὲ βολεῖ καὶ δὲ σὲ θέλει!

Κι' ἡ θλίψη ἡ ἀνήμερη, ἡ λυμένη
σ' εὐκαιρὴ κλάψα μυστικιά,
κι' ἡ ἀνοικονόμητη, ἡ καυιά,
καρδιά, πολὺ τιμωρημένη...

Ζήλεια δὲν ἔχω πού βασκάνει
κι' ἀπὸ τὴν ξένη Κυριακὴ
φέγγει ἀπὸ μέσα κι' ἡ ψυχὴ.
γλυκεῖα ἡ ψυχὴ μου κι' ἀγιασμένη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ θὰ τοὺς ἀνάγκαζε νὰναβάλουν τὴν ἐπιστροφὴ τους στὸ πλοῖο μιὰ-δυὸ ἡμέρες κι' ὁ Γόργων θὰ νῆυσουχοῦσε. Ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη.

— Ἀς ἀνησυχήσῃ λίγο κι' ὁ Γόργων, εἶπε ὁ Δόνιφαν. Ὑστερα θὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ προχωρήσουν, ἀφοῦ μάλιστα εἶχαν καὶ τρόφιμα γιὰ δυὸ μέρες.

Ἀλλὰ ποῖα διεύθυνση ἔπρεπε νὰ πάρουν; πρὸς τὰ βορεινὰ ἢ πρὸς τὰ μεσημβρινὰ;

Πρὸς τὰ μεσημβρινὰ ἦταν καλύτερα, γιατί' πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνση βρισκόταν καὶ τὸ Σλόιν.

Στὶς ὀκτώμισι ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πεδιάδα. Ὁ Πιστὸς πήγαινε μπροστὰ σκαλίζοντας τοὺς θάμνους.

Μὲ πολλοὺς κόπους, κατάφεραν νὰ προχωρήσουν ὡς δέκα μίλλια. Ἀλλὰ κανένα σημάδι ἀνθρώπου δὲν ἀπάντησαν. Οὔτε καπνὸς ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ δέντρα, οὔτε πατημασιὲς φαινόταν καθόλου στὴν ἄμμο. Καὶ στὴν ἀπέναντη ἔκταση τοῦ νεροῦ, οὔτε πανί, οὔτε βάρκα. Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ χώρα ὅλη ἦταν ἀκατοίκητη.

Μόνο πουλιὰ μικρὰ ἀπαντοῦσαν τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο τους· ὅχι ὅμως καὶ ζῶα. Δυὸ-τρεῖς φορές, στὴν ἀκροδασιά, εἶδαν καὶ κάτι πουλιὰ μεγάλα, πού δὲν τὰ πλησίαζαν, γιατί' ἔφευγαν τρομαγμένα.

— Στρουθοκάμηλοι εἶναι! εἶπε ὁ Σέρβης. Καμηλοπούλια!

— Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν, μὰ θὰ εἶναι ἀκόμα μικρά...

— Ἄν εἶναι καμηλοπούλια, εἶπε ὁ Μπριάν, κι' ἂν ἐδῶ εἶναι ἡπειρος...

— Μ' ἀκόμα ἀμφιβάλλεις; φώναξε ὁ Δόνιφαν.

— Θὰ εἶναι ἡ Ἀμερικὴ, ἐξακολούθησε ἀτάραχος ὁ Μπριάν, γιατί' ἐκεῖ βρίσκοντοί πληθὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιά. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ, κύριε Δόνιφαν!

Κατὰ τὶς ἐπτά, ἀπάντησαν ἕνα ποτάμι πού ἔπρεπε νὰ τὸ περάσουν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, στάθηκαν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γύριζαν στὸ πλοῖο.

Δείπνησαν κι' ἐτοιμάσθηκαν νὰ πλαγιάσουν στὸ ὑπαίθρο, γιατί' καλύδα δὲν ὑπῆρχε. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρός, τὰστέρια ἔλαμπαν, τὸ φεγγαράκι πλησίαζε νὰ δύσῃ. Δὲν φυσοῦσε καθόλου. Ἀκρα γαλήνη κι' ἡσυχία.

Τὰ παιδιὰ χῶθηκαν ἀνάμεσα στὶς ἐξέχουσες ρίζες ἑνὸς μεγάλου δέντρου κι' ἀποκοιμήθηκαν τόσο βαθιά, πού οὔτε βροντὴ δὲν θὰ τὰ ξυπνοῦσε. Γι' αὐτὸ δὲν ἀκούσαν κάτι μακρινὰ οὐρ-

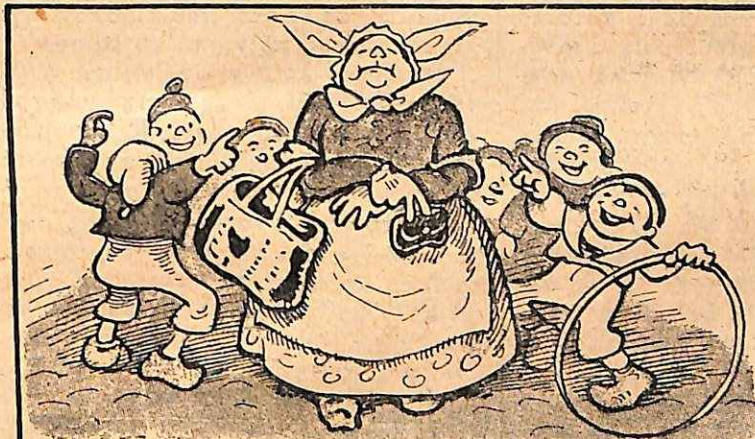
Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'

Ἦλθε κι' ἡ σειρά τῆς Μαριώ, τῆς ὑπηρετριάς, νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλύκα... τῆς ραπτικής. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαριώ, βλέπετε, δὲ θέλησαν νὰ τὴν ἀφήσουν παραπονεμένη...

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ', ἡ Μαριώ φόρεσε τὴ σκούφια τῆς βιαστικά, βγῆκε στὸ δρόμο βιαστικά καὶ τραβήξε γιὰ τὸ μπακάλη. Παραξενεύτηκε ὅμως πού ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν κοιτᾶζουν παράξενα, νὰ τὴ δείχνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ νὰ κρυφογελοῦν.

Ποτὲ δὲν τῆς ἔκαναν στὸ δρόμο τέτοια ὑποδοχή, γιατί' ἡ Μαριώ ἦταν σοβαρὴ γυναίκα.

«Καλὲ, τί ἔπαθαν αὐτοὶ σήμερα;» ἔλεγε μέσα τῆς.

Κι' ἔτρεχε, γιατί' ἦταν περασμένη ἡ ὥρα καὶ βιαζόταν νὰ ψωνίσῃ.

Σ' ἕνα μέρος, εἶδε κάτι παιδιὰ νὰ τὴ δείχνουν μὲ γέλια, κι' ἀκουσε κάποιον ἀπ' αὐτὰ πού εἶπε:

«— Μὰ τί, εἶναι τῆς μόδας τώρα τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιά;»

«Τ' αὐτιά μου κοροῖ δεύουν, συλλογίστηκε ἡ Μαριώ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ τόσο μεγάλα

αὐτιά... Ἐπειτα, πρῶτ' φορά τὰ βλέπουν;... Περίεργο!...

Ἐπιτέλους ἔφτασε στὸ μπακάλιο καὶ μῆλκε. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξή εἶδε καὶ τὸ μπακάλη, τὸν κύρ-Φῶτη, νὰ γελᾷ σὰ νὰ τὴν κοροῖδευε...

— Μὰ γιατί' γελᾷς, κύρ-Φῶτη; τοῦ εἶπε πειραγμένη μαϊμού χορεύει; ἢ αὐγὸ σοῦ καθαρίζουν;

— Μὰ δὲ γελᾷ κανένας μόνο σὰ χορεύει μαϊμού, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ-Φῶτης. Εἶναι καὶ κάτι μόδες πού κάνουν ἄλλες μαϊμούδες, πού εἶναι γιὰ γέλια...

— Μόδες; τί μόδες; ἔκαμε ἡ Μαριώ. Γιὰ ἐξηγήσου σὲ παρακαλῶ. Τάκουσα αὐτὸ καὶ στὸ δρόμο, μὰ δὲν κατάλαβα.

— Νά, εἶπε ὁ κύρ-Φῶτης, δείχνοντας τὴ σκούφια τῆς. Αὐτὰ τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιά, πού κόλλησες ἐκεῖ-πάνω... σοῦ φαίνεται πὼς σὲ κάνουν ὁμορφὴ;

— Ποῦ, καλέ;

— Στὴ σκούφια σου, ντέ! Νά τα!

— Ἐγὼ;... Τσελάθηδες, κύρ-Φῶτη;

— Ἐλα τώρα, μὴ μοῦ κάνῃς καὶ τὴν πάπια...

— Οὐφ, θὰ μὲ σιάσῃς;

Κι' ἡ Μαριώ ἔβγαλε τὴ σκούφια τῆς μὲ θυμό. Ἀλλὰ τότε εἶδε πὼς ὁ κύρ-Φῶτης εἶχε δίκιο: Στὴ σκούφια τῆς, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἦταν κολλημένα δυὸ γαϊδουρινὰ αὐτιά, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος κατωμένα. Στὴ βία τῆς, ἡ Μαριώ δὲν τὰ εἶχε ἰδεῖ. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πάλι δεξίλι, γύρισε στὸ σπίτι ξεσκουφωτῆ. Κι' εἶχε μιὰ φούκα! Ἄν τὴν ἔπιανε ἀπὸ τὴ μύτη, θάσκαζε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΓΕΣ ημέρες πριν από το Πάσχα, είχε πέσει στα χέρια μου το γράμμα μιας μικρής Διαπλάσσοπούλας που, για πρώτη φορά ξενιτεμένη, έγραφε στη Διάπλασι για την ξενιτειά. Α, με τί πόνο που ήταν γραμμένο αυτό το γράμμα! Και πόσο μεταδοτικός γινόταν αυτός ο πόνος μ' εν' απλό ανεπιτήδευτο γράψιμο!... Λείπω απ' την πατρίδα μου τόσα χρόνια, που έπαψα πια να θεωρώ τον εαυτό μου ξενιτεμένο. Ε, η μικρή μας φίλη, με το γράμμα της, μ' έκαμε να συλλογιστώ πώς κι' εγώ στεροῦμαι το πατρικό μου σπίτι και τη μητέρα μου, και να αίστανθω τον πόνο της ξενιτειάς, όπως σχεδόν τον αιστανόμουν τα πρώτα χρόνια, τότε που δεν τόνειχα' ακόμα συνειθίσει η δέν ήξερα το γιατρικό του...

Τη νύχτα πάλι του Μεγάλου Σαββάτου, την ώρα που γινόταν η Ανάσταση, και χτυπούσαν οι καμπάνες χαρμόσυνα, κι' έλαμπαν τ' αναριθμητά κεριά, κι' ανέβαιναν ψηλά οι φωτεινές ρουκέτες, και γέμιζε ο ουρανός από πολύχρωμα άστρα, και φερόνταν θριαμβευτικά το Χριστός 'Ανέστη, κι' αναγάλιαζε κάθε ψυχή, — εγώ ξαναθυμήθηκα το γράμμα της μικρής μας φίλης και τη φαντάστηκα πόσο θα πονούσε, αυτή την ώρα της χαράς, στη μαύρη ξενιτειά σας, και πόσο πιό ζωηρά θα θυμόταν, θα συλλογιόταν, θα ποθοῦσε το σπίτι της, τη μητερούλα της. Κι' ο νους μου πήγε στους ξενιτεμένους, σ' όλους τους ξενιτεμένους, που σαν κι' εκείνη, έκαναν Πάσχα μακριά από τις πατρίδες τους, τους μικρούς προπάντων, που για πρώτη φορά ξενιτεύονταν. Και θυμήθηκα, — ω, τί ζωηρά που το θυμήθηκα, — το πρώτο Πάσχα που έκαμα κι' εγώ εδώ στην Αθήνα, τότε που πρωτόρθε φοιτητής, δεκαπέντε χρονών παιδί!... Ήταν, μά την αλήθεια, θλιβερότατο αυτό το Πάσχα της ξενιτειάς! Αποροῦσα που έβλεπα γύρο μου ανθρώπους τόσο χαρούμενους. Μου φαινόταν φέμματα που αναστήθηκε ο Χριστός. Και βιαζόμουν να τελειώσω ή πολύφωτη και πολύκροτη τελετή, για να μείνω μόνος και να κλάψω...

Τον ίδιο πόνο αισθανόμουν σ' όλες τις μεγάλες γιορτές, σ' όλες τις μεγάλες χαρές, τις ξένες. Θυμώμουν το σπίτι μου, τη μητέρα μου, τους δικούς μου, και τίποτα δεν μπορούσε να με παρηγορήσει. Όπως τα θυμούνται κι' είναι άπαρηγόρητοι όλοι οι ξενιτεμένοι για πρώτη φορά, τα πρώτα χρόνια.

Τον ίδιο πόνο αισθανόμουν σ' όλες τις μεγάλες γιορτές, σ' όλες τις μεγάλες χαρές, τις ξένες. Θυμώμουν το σπίτι μου, τη μητέρα μου, τους δικούς μου, και τίποτα δεν μπορούσε να με παρηγορήσει. Όπως τα θυμούνται κι' είναι άπαρηγόρητοι όλοι οι ξενιτεμένοι για πρώτη φορά, τα πρώτα χρόνια.

νια. Έπειτα, σιγά-σιγά, συνειθίζω. Εκείνοι τουλάχιστο που είναι υποχρεωμένοι να ζουν στην ξενιτειά, κάνουν την ανάγκη φιλοτιμία. Στο τέλος ξεχνούν δολωδίσλου πώς είναι ξενιτεμένοι. Και δεν το θυμούνται, με πόνο, παρά κάπου-κάπου, όταν ένα περιστατικό τους φέρνει ξαφνικά μια πολύ ζωηρή ανάμνηση, όταν βρεθούν μπροστά στον άκραντο πόνο ενός φρεσκοξενιτεμένου, όταν διαβάσουν ένα γράμμα, σαν αυτό που διάβασα εγώ λίγες ημέρες πριν από το Πάσχα...

Θυμώμουν λοιπόν εκείνη τη νύχτα τα παιδικά μου, τα φοιτητικά μου χρόνια με τον πόνο τους. Κι' ανάμεσα στα όλα, θυμήθηκα και την παρηγοριά, το «γιατρικό» που είπα στην αρχή. Το γιατρικό της νοσταλγίας. Κι' αυτό μου τώδωσε τότε η μητέρα μου, το πρώτο ή το δεύτερο καλοκαίρι που γύρισα στην πατρίδα μου να περάσω τις διακοπές. Ήμαστε το βράδυ στο περιβόλι μας, η μητέρα μου κι' εγώ. Καταφέραμ' επιτέλους να μείνουμε μονάχοι, να μιλήσουμε οι δύο μας. Κι' είχαμε να πούμε τόσα πολλά, ύστερ' από τόσω μηνών χωρισμό!... Αλήθεια γραφόμαστε δυο φορές την εβδομάδα, αλλά είναι πράγματα, — τα περισσότερα, ίσως και τα καλύτερα, — που δεν λέγονται παρά με το στόμα... Κι' όμως σωπαίναμε, σά να μην είχαμε να πούμε τίποτα! Η χαρά, ή ευτυχία της ένωσης μας βούδαιναν. Κ' ήταν αρκετό για μας να αισθανόμαστε ο ένας κοντά στον άλλον, να κρατιόμαστε αγκαλιασμένοι, να κοιταζόμαστε στα μάτια... Μια στιγμή, δεν ξέρω πώς, σήκωσα τα μάτια μου ψηλά. Ο καλοκαιριτικός ουρανός έλαμπε μ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια, μ' όλο του το μυστήριο. Ήταν «νύχτα γλυκειά και τό φεγγάρι» δεν έβγαίνει «να σκεπάσει άστρο κανένα», που λέει κι' ο Σολωμός.

— Τι όμορφα! ψιθύρισα.

Τότε κι' η μητέρα μου σήκωσε τα μάτια της στον ουρανό. Και σε λίγο μου είπε:

— Νά, αυτός ο ουρανός με παρηγορούσε για τη στέρησή σου.

— Με την προσευχή;

— Και με τη θέα του μονάχου...

Κάθε φορά που σήκωνα τα μάτια μου ψηλά κι' έβλεπα αυτό τον άπέραντο θόλο, συλλογιζόμουν: Κάτω απ' αυτόν ζούμε όλοι. Είναι η κοινή μας στέγη, η μεγάλη. Κι' η απόσταση από δω ως την Αθήνα μικραίνει, και μου φαινόταν πώς σ' έχω πάλι εδώ, κοντά μου, πώς κοιμάσαι ακόμα στη διπλανή μου κάμαρα, όπως πρώτα...

Α, τί έντύπωση που μου έκαμε, τί υποβολή είχε για μένα αυτός ο λόγος της μητέρας μου!... Από τότε, στην

ξενιτειά μου, κάθε φορά που θυμώμουν με πόνο τη μητέρα μου, τ' αδελφία μου, τους δικούς μου, σήκωνα τα μάτια μου ψηλά, έβλεπα τον ουρανό, αυτόν «τον άπέραντο θόλο που μ'ας σκεπάζει όλους», και μου φαινόταν πώς βρίσκονται πάλι κοντά μου, στη διπλανή μου κάμαρα. Κι' ο πόνος μου γλύκαινε, κι' η παρηγοριά έμπαινε στην ψυχή μου βαθιά... Είχα πια το γιατρικό της ξενιτειάς, το αντίδοτο της νοσταλγίας. Το συσταίνω στη μικρή μας ξενιτεμένη. Το συσταίνω σ' όλους τους ξενιτεμένους.

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυστικόνόημα υπό Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Τζέιν απομακρύνθηκε, κάνοντας τις ακόλουθες ικανοποιητικές σκέψεις:

— Έν' από τα δυό: ή ο γέρος θα τιμπήσει το δόλωμα και θα μ'ας φέρει το παιδί, ή θα φοβηθεί και θα το κρύψει στα κατάβαρα της γής. Έτσι ή αλλιώς, ο Σερ Ρόλανδ δε θα το ξανασουντησει πια, κι' αν του κατεβεί νάρθει ο ίδιος να ρωτήσει, πέρνω βρκο πώς δε θα μάθει τίποτα, γιατί ο γέρος το ξέρει καλά το μάθημα και δεν του φεύγει λέξη.

Ετριψε τα χέρια του, ένθουσιασμένος με τη διπλωματία του και μπήκε σε μια ταβέρνα για να δειπνήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Πουλάνι στο κλουβί

Η Τζέννη, με τη Νταίζη στην αγκαλιά, πήγαινε βιαστική στον Πύργο και το καρδιοχτύπι της σταμάτησε μοναχά όταν άκουσε να κλείνουν πίσω της οι βαρείες πόρτες και μπήκε στο ήσυχο σπιτάκι της.

Τότε άφισε χάρη το παιδί και ποτέμνησε να το ήσυχάσει, γιατί τώδελεπε ακόμα πολύ τρομαγμένο.

— Νά, τώρα είμαστε στο σπιτάκι μας, χρυσό μου, είπε χαρούμενη. Τι ώρα τα πράγματα που είδαμε! Θα τα πούμε και στο θείο Θωμά, που δεν τα είδε! Και θα ζηλεύει που δεν ήρθε μαζί μας!

— Θα του πούμε και γι' αυτόν τον άνθρωπο; ρώτησε σιγά-σιγά η Νταίζη.

— Και βέβαια, θα του τα πούμε για να γελάσει. Α, πώς θύμωσε, όταν δεν ήθελες να π'ας μαζί του!

— Ήθελε να με πάρει κι' αυτός, όπως κι' ο άλλος;

— Όχι, αγάπη μου! Είχε βαρυστήσει μοναχός του κι' ήθελε συντροφιά.

— Λοιπόν, γιατί γύρισαμε έτσι γρήγορα;

— Ο παππούς δε θέλει να πιάνει

κουδέντες μ' ανθρώπους, που δεν τους ξέρει. Κι' ύστερα αυτός δεν ήξερε κουπί, όλο χτυπούσε τη βάρκα μας.

— Εγώ τον φοβόμουν, θειά Τζέννη! Όλο με κοίταζε, και νόμιζα πώς ήθελε να με πάρει.

— Α, φοβισάρα! Αφού ήσουν μαζί με μένα και με τον παπού και με το Τζόε, τί μπορούσες να πάθεις;

— Μα εσύ δεν φοβήθηκες, θειά Τζέννη; είπε το έξυπνο κοριτσάκι. Γιατί λοιπόν όλο και μ' έσφιγγες κοντά σου;

— Εγώ να φοβηθώ τον «κακόν άνθρωπο»; Αυτόν τον φοβούνται μόνο τα μικρά κοριτσάκια.

— Έτσι έλεγε κι' η μαμά, ότι δεν πρέπει να φοβάσαι τον κακόν άνθρωπο, είπε η Νταίζη συλλογισμένη. Αυτός όμως, να που ήρθε και με πήρε!

Η Τζέννη την κοίταζε ξαφνισμένη. Όρες - ώρες έκανε κάτι σκέψεις, που δεν ήταν σκέψεις παιδιού.

Το δράμα που τη χώρισε από την οικογένειά της, είχε άφισε στο παιδιάτικο μυαλό της έντυπώσεις βαθύτατες, που ποτέ δε μπορούσαν να σβύσουν ολότελα.

— Εδώ μέσα δε μπορεί να μπει ποτέ, γι' αυτό να είσαι ήσυχη! απάντησε η Τζέννη. Και τώρα έλα να με βοηθήσεις να ετοιμάσουμε το δείπνο. Έμεις κάναμε τον περίπατό μας, αλλά δεν πρέπει ν' αφίσουμε και το θείο Θωμά να πεθάνει της πείνας.

Η Νταίζη ήταν πολύ περήφانه, όταν η θειά Τζέννη ζητούσε τη βοήθειά της στο νοικοκυριό, κι' εὐθὺς βιάστηκε να φανεί καλή νοικοκυρούλα.

Ήξερε να βάζει τα πιάτα συμμετρικά στις θέσεις τους απάνω στο καλοστρωμένο τραπέζι, αδειάζει το τσάι στο τσαγερό και να γεμίζει με ψωμί το πανέρι. Ύστερα τραβούσε τις καρέκλες μπροστά σε κάθε σερβίτσιο και κοίταζε με ικανοποίηση το έργο της.

Κι' όταν έμπαινε ο θεός Θωμάς, στεκόταν με θαυμασμό και ρωτούσε:

— Ποιός τόκαμε αυτό;

— Η Νταίζη τότε καμωνόταν κι' ο θεός έβγαζε το συμπέρασμά του:

— Σίγουρα τόκαμε ή Βιολέττα!

Το βράδυ εκείνο είχαν τόσα και τόσα να του διηγηθούν, ώστε η Νταίζη έέχασε ολότελα τον ξένο κι' αποκοιμήθηκε με τις λαμπρές εικόνες της ωραίας γιορτής.

Η Τζέννη την κοίταζε καθώς κοιμόταν έτσι ήσυχα κι' οι φόβοι της γύριζαν πάλι ξαφνικά.

Είχε δίκιο ή Νταίζη να φοβηθεί.

Ο ξένος εκείνος τους παρακολούθησε με τόση επιμονή. Κι' ή Τζέννη, καθώς έφερνε βιαστική το παιδί στην αγκαλιά της, φοβόταν ότι σε κάθε γωνιά θα έβλεπε να πετάγονται άγνωστοί για να της το πάρουν. Ακόμη και μέσα στον Πύργο, όπου κανείς δε μπορούσε να μπει χωρίς διαταγή, πάλι είχε έναν κρυφό φόβο.

Είναι ένας τόπος σφαλισμένος καλά και σίγουρος, κι' όμως εκεί μέσα είχαν γίνει τα φοβερότερα εγκλήματα. Οι πύλες του ήταν γερες κι' ασάλευτες, κι' όμως πολλές φορές διαπλάτθηκαν μπροστά σε ανθρώπους δυνατούς, που ήθελαν να εκδικηθούν

«Η Νταίζη ήξερε να βάζει τα πιάτα συμμετρικά...» (Σελ. 173, στ. α')

ακόμη και μέσα στα κελιά τους τους επεκλίνοντες έχθρους των.

Αν ή Νταίζη άνηκε σε καμιά μεγάλη οικογένεια κι' αν ή ύπαρξή της στενοχωρούσε κανένα μεγάλο ευπατρίδη, το ασυλό της αυτό ήταν άραγε σίγουρο; Ο έχθρος της δε μπορούσε νάρθει ως εκεί να την κυνηγήσει;

Μετανοοῦσε τώρα γιατί είχε κάμει την άπερισκεπτα νάρθει το παιδί να βγει έξω έστω και μια φορά. Πώς δεν το σκέφθηκε ότι θα το παραμόνευαν το παιδί οι έχθροι του;

Αλήθεια, ή μικρή δε γελάστηκε. Το ένστικτό της της έλεγε, ότι κάποιος κίνδυνος την άπειλούσε, όταν ο άνθρωπος εκείνος την κοίταζε τόσο επίμονα. Και μαζεύονταν στην αγκαλιά της, σά να της έκανε μια άφωνη

παράκληση να την προστατέψει και να την υπερασπιστεί.

Ναί, θα το υπερασπιζόταν το άγγελοῦδι αυτό, ακόμη και με κίνδυνο της ζωής της.

Όρα πολλή εκείνη τη νύχτα ή Τζέννη άγρύπνησε πλάι στο κρεβάτάκι της Νταίζης, τρομάζοντας με τον παραμικρό κρότο και παρακαλώντας το Θεό να προστατεύει το έρρημο παιδί από τους έχθρους του.

Την άλλη μέρα, περίμενε με αγωνία το γέρο βαρκάρη, να της πει τί είχε απογίνει με τον παράξενο εκείνον άγνωστο.

Είχε κάμει τις πιό άσχημες υποθέσεις, άλλ' αυτό που της είπε ο γέρο Δίκ την άλλη μέρα, ήταν το χειρότερο: Είχαν γνωρίσει τη Νταίζη και την ζητούσαν και θα την έφερναν με το χέρι τους, αν δεν την έδιναν πίσω με το καλό.

Η καλή γυναίκα πήγαινε να χάσει το μυαλό της. Πού να το κρύψει το παιδί; Αφού τα ήξεραν σχεδόν όλα οι έχθροι του, δεν θα το ξετρώπωναν και δε θα τόπερναν και πάλι;

Ο γέρο Δίκ όμως ήταν ψυχραιμότερος και πολεμούσε να την καθησυχάσει.

— Έννοια σου, κι' αν περνοῦσε από το χέρι τους να την πάρουν, θα την είχαν παρμένη κιόλας! είπε. Εγώ όμως λέω ότι αυτοί δεν έχουν καν α δικαίωμα απάνω στο παιδί κι' οὔτε το γνωρίζουν καλά-καλά, γι' αυτό δεν είναι σίγουροι αν είναι το ίδιο. Εγώ δε θα πάω στο ραντεβού του «Μεγάλου Τζάν». Αν θέλει να μ'ος μιλήσει, ας έρθει να με βρει.

Τα λόγια αυτά έδωσαν θάρρος στην κυρά Τζέννη κι' οι ακόλουθες μέρες πέρασαν ήσυχες.

Ένα πρωί, καθώς ο Δίκ έπλενε τη βάρκα του, παρουσιάστηκε μπροστά του ο άγνωστος.

— Όστε ή δουλειά δε σε συμφέρνει, ε; ρώτησε, χωρίς άλλο προόμιτο. Δέ μου το δίνεις λοιπόν το κορίτσι;

— Στο χωριό σου μήπως το συνειθίζετε να πουλάτε τα παιδιά σας; άπάντησε ο έξυπνος βαρκάρης.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

P H T A

60.

Πολλοί τεντώνουν ταῦτι. Να κρυφακούσουν κάθε τί. Που κάποιοι λένε σιγανά.

Μά κάποτ' έρχεται στιγμή. Που άκουνε θέλοντας και μή. Και τα δικά τους... σχολιάνά.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ω, ΠΛΑΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

«Ω, πλάνα όνειρα
και φαντασίες,
που με πλανεύετε
κι' όλο γυρεύετε
να με πηγαίνετε
σ' όμορφες χώρες,
όπου δεν έχει
λύπες και πόρες
κι' είναι μαγεία...»

Πόσο το σώμα μου
και την ψυχή μου
μου τάνυψώνετε,
μ' εξαυλώνετε:
Νιώθω το σώμα μου
σάν τόν άγέρα
νάμαι άλαφρό,
και την ψυχή μου
να είναι καθάρια
σάν το νερό.

«Ω, πλάνα όνειρα
κι' ό, φαντασίες,
σας άγαπώ!

Νεράϊδα του Γαλιού

ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΣΟΧΗ

Μόλις έφαγα το μεσημεριανό
μου, πήρα ένα χαλί, ένα μαξι-
λάρι κι' ένα βιβλίο, και πήγα μό-
νη μου να ξεπλωθώ κάτω απ'
ένα δέντρο.

Ήταν άποπνιχτική ζέση και
κατά τη θάλασσα μία όμίχλη
σκέπαζε τα μακρινά βουνά. Με
το ένα χέρι βαστούσα το βιβλίο
και διάβαζα, και με το άλλο έ-
διωχνα τις μύγες που άδιάκοπα
μ' ένοχλούσαν.

Είχα δέν είχα διαβάσει άκό-
μα τέσσερα ή πέντε φύλλα, και
μια ψιλή βροχούλα — που χρυσί-
ζόταν στις άχίνες του ήλιου —
άρχισε να πέφτει.

Κάθισα λιγάκι άκόμα, νομί-
ζοντας πως θάτανε περαστική,
μ' αυτή όσο πήγαίνε και δυνά-
μωνε: τότε σηκώθηκα γρήγορα-
γρήγορα, πήρα τα πράματά μου
και έφυγα τρέχοντας.

Μόλις έφθάσα στη σκηνή, έ-
πιασε μία βροχή τρομερή, έβρε-
χε χοντροίς κόμπους κι' όλο έ-
βρεχε, χωρίς να φαίνεται πως
τόχε σκοπό να σταματήσει.

Η σκηνή καθώς βρόχθηκε, γί-
νηκε διάφανη και έφεγγε μέσα
παράξενα.

Πέφτανε κεραυνοί κι' οι στά-
λες που χτυπούσαν πάνω στη
σκηνή έκαναν πολύ κρότο.

Καθόμαστε όλοι σά μουδια-
σμένοι και κανείς δέ μιλούσε: μό-
νο έγω τραγουδούσα τόσο δυνα-
τά, που σκέπαζα για λίγο της
βροχής το μονότονο χτύπημα ά-
πάνω στη σκηνή.

Έξω τα νερά που τρέχανε πο-
τάμι, περνούσαν μέσ' απ' τη σκη-
νή κι' άναγκαζόμαστε νάχουμε
τα πόδια μας πάνω στα κρεβά-
τια. Μία σταματούσε και μία έ-
νάσχιζε ή βροχή, μα μία φοβά-
σαίτο και δεν ξανάρχισε πιά.
Τότε βάλαμε όλες γρήγορα

τά παλιά μας και βγήκαμε έξω.
Ήταν άληθινό θαύμα. Τα πεύ-
κα ήταν καταπράσινα και οι σκί-
νοι, πράσινοι κι' αυτοί και φω-
τισμένοι απ' τόν ήλιο, έδειχναν
ένα όμορφο χρώμα.

Η θάλασσα είχε κύματα και
χρυσόκοκκινίζαν απ' τόν ήλιο
που ήταν στο βασίλειό του.

Αναπνέαμε δυνατά τόν άέρα
που ήταν ολοκάθαρος και μυρίζει
βρεμένο χώμα και πεύκο.

Μας ξανάδινε καινούργια ζωή
κάθε άνάσα, ποτισμένη με την
καλοκαιριάτικη βροχή.

Δάκηη

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙΩΝΟΙ

Ένας άνθρωπος άπελπισμένος
βόηκε μία μέρα τών Κάτων, έ-
ναν από τούς πιο σοφούς της
Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, και του
είπε πως ήτανε ταραγμένος από
ένα περιστατικό που του συνέ-
βηκε, και που του φαινόταν κα-
κός οίωσός.

— Τί έπαθες λοιπόν; τόν έ-
ρώτησε ο Κάτων.

— Οι ποντικοί άπόψε μου ρο-
κάνισαν το ένα από τα παπού-
σια μου, άποκρίθηκε ο άνθρω-
πος.

— Ήσυχασε, του είπε τότε ο
Κάτων. Αυτό δεν είναι παρά μι-
σό κακό. Ξέρεις όμως, ποιο θα
ήταν άληθινά τρομερό, και ποιο
έπρεπε να σ' άνησυχή εάν σου
συνέβαινε;

— Ποιο λοιπόν;

— Νά, αν το παπούτσι σου έ-
τρωγε τούς ποντικούς.

Είναι περιττό να σάς πω πως
ο άνθρωπος έφυγε ντροπισμέ-
νος, γιατί κατάλαβε πως τόν πε-
ριπαίζαν για τη δεισιδαιμονία του.
(Μετάφραση) Φωτιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο.

— Πώς μπορούμε, παιδί μου,
να μοιράσουμε τέσσερα πορτοκά-
λια σ' έξη παιδιά χωρίς νάδική-
σουμε κανένα;

— Άν τα κάνουμε πορτοκαλάδα,
κύριε!

Η Πριγκίπισσα της Σελήνης
στον άδελφό της:

— Τί ιδέα έχεις; Για να μη χά-
νω το κλειδί της κασελλίτσας μου,
να το κλειδώσω μέσα;

Τζογές

Στο μάθημα τών Γαλλικών.

— Πώς κάνει ο παρατατικός του
avoir;

Ο μαθητής δεν ξέρει. Κά-
ποιος από πίσω του ψιθυρίζει:

— J'avais! J'avais!..

Κι' εκείνος με θυμό:

— Τί ζαβέ; Δεν τόν θυμάμαι,
δεν τόν ξέρω. Είμαι γι' αυτό
ζαβός;

Μαίμου του Κολέττη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 234^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[7^η Δεκέμ. 1927, φυλλ. 28]

1. Είς την σελίδα 245, στήλη
α', στίχ. 35, λείπει ή λέξις θέ-
λατε.

2. Είς την σελ. 245, στήλη γ',
στίχ. 25, λείπει ή λέξις έστω.

3. Είς την σελ. 246, στήλη β',
στίχ. 7, λείπει ή λέξις έτρεμε.

4. Είς την σελ. 246, στήλη γ',
στίχ. 40, λείπει ή λέξις τίλους.

5. Είς την σελ. 247, στήλη α',
στίχ. 11, λείπει ή λέξις κοπα-
διο.

6. Είς την σελ. 247, στήλη γ',
στίχ. 10 (του ποιήματος) λείπει ή
λέξις άνήλια.

7. Είς την σελ. 248, στήλη α',
στίχ. 28 («Ο Μπέμπης Αρχιλή-
σταρχος») λείπει ή λέξις ρεινός.

8. Είς την σελ. 248, στήλη γ',
στίχ. 54, λείπει ή λέξις μελέτη.

9. Είς την σελ. 249, στήλη α',
στίχ. 37, λείπει ή λέξις νρε-
πάν.

10. Είς την σελ. 249, στήλη γ',
στίχ. 33, λείπει ή λέξις λόρδους.

11. Είς την σελ. 250, στήλη γ',
στίχ. 14, λείπει ή λέξις διασκέ-
δαζε.

12. Είς την σελ. 251, στήλη α',
στίχ. 35, λείπει ή λέξις ήσυχία.

Μία μόνο, ή «Ηλιόγέννητη»,
βόηκε με τις δώδεκα λέξεις σω-
στά. «Η Μεγάλη Έλλάς κι' ή
Αιμιλία Χώβ βόηκαν από έντε-
κα. Αυτές λοιπόν παίρνουν το
Πρώτο και τα δυο Δεύτερα βρα-
βεία. Όσο για το Τρίτο, έπειδή
από 10 λέξεις βόηκαν πολλοί,
ξεχώρισα τρεις που βόηκαν τις
πιο δύσκολες ή τις πιο πολλές
άδιστακτα, με το πρώτο, (χωρίς
δυσκολία να σημειώνουν κι' άλλες
ταιριαστές λέξεις, για να διαλέ-
ξω), και τούς άλλους τούς περα-
σα στον Α' Έταινο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: «Ηλιο-
γέννητη» (12 λέξεις, [24Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγά-
λη Έλλάς, Αιμιλία Χώβ (από
11 λέξεις, από [22Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καμάρι
της Μητέρας, Νοσταλγία, Μαι-
ρη Καργάλου (από 10 λέξεις, ά-
πό [20Ε]).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: 10 ή 9 λέξεις,
από [19Ε] εις έκαστον: «Ανεμό-
νη, Χαρά του Σπιτιού, Έλευθε-
ριος Ρουσάκης, Δούλη Δωδεκά-
νησος, Άγνη Ψυχούλα, Έλιό,
Αιόλας, Ψαροπούλα, Ζουλέικα,
Κόρη τών Άθηνών, Βόλγας, Μη-
λολόνη, Ιωάννα Άθανασούλα,
Ευέλπας, Φαέθων, Άύρα του Εύ-
ξείνου, Φωφιώκος, Μόλλυ, Άρ-
λετ, Άύρα, Δάμπων Άσότη,
Σμυρνιωτάκι, Βυζαντινό Άστρο,
Κονστ. Καμτιουρόπουλος, Άκα-
δημαϊκός Πολίτης, Διαβολοκό-
ριτος, Μήδεια, Σφιγξ, Λιχούδα,
Έλληνικόν Ίδεώδες, Άρχυρό-
πτερος Κόρη, Μερκία, Τσουήτρα,
Άτιική Αύγή, Νίνος Παπαδό-
πουλος, Φωτεινός, Χιονισμένο

Πήλιο, Νάρκισσος, Δόν Κι-
της, Κουτορνίθι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: 8 ή 7 λέξεις,
από [15Ε] εις έκαστον: Φτέρη,
Πούλια, Αμύμητος Γελοτοποιός,
Μενέλαος Μαλμής, Βασίλειος
Μαλαμής, Άνέσπερη Βύτυχια,
Άγγελος Αάφνης, Διλιάντα, Λέ-
λα Φραγγιά, Άτρώμητη Φοβη-
τσιόρα, Άνθισμένη Μυγδαλιά,
Πλάνο Δοξάρι, Ζηλεμένο Κά-
στορο, Άφρισμένο Κύμα, Μήμη,
Πρώμος, Κ. Δοξιάδης, Γ. Στρού-
μπος, Ιωάν. Άνδρονικήκης, Ιν-
διάντα, Άστραπόβροντο, Κοσμο-
χαλάστρα, Σαρλώ, Περιπλοκάς,
Φούσκας, Μαύρος Άετός, Γλυ-
κειά Χαραυγή, Κατεργαράκος,
Άτρώμητο Εύζωνάκι, Ταξειδι-
ακό Κύμα, Μήλον της Έριδος,
Παιδί της Έξοχης, Ηρωϊκή Φέ-
σα, Ίοστέφανος, Μεσημβρινός,
Ήλιος, Μέγας Έφευρέτης, Νε-
ράϊδα του Γαλιού, Νίκη του Πα-
ωνίου, Σωτήριος Μάρκου, Πέ-
ρος της Τριπολιτσάς, Ναυτίλος,
Νιόβη, Νεύτων, Μοκοκό, Μέλι-
σα, Δεάνδρος, Κουκουβάλας,
Σγουρόμαλλη, Δημ. Μασουρίδης,
Έκδικητής, Συναώ, Πάτερ Πα-
χούμιος, Μυσσώτης, Παπατρέας,
Έξυπνη Γατούλα, Νέμεσις, Ξαν-
θη Γαλανομάτα, Ταρζάν, Βόσκο-
ρος, Μάγισσα, Μιλ-Βήν, Μαρο-
σιωτάκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: 6 ή 5 λέξεις, ά-
πό [11Ε] εις έκαστον: Σκηνία,
Άγνούλα, Έλάτη του Αίνου, Ή-
ροϊκόν Μεσολόγγι, Άτρώμητο
Κόρη, Λυκαυλάς, Άνεμώνη του
Βουνού, Φραγγίσκος, Μεγαλό-
πρεπη Ίδη, Ταπεινό Κυκλάμινο
Κεντρί, Ροδοβραμμένη Αδούλα,
Άρχοντοπούλα, Αμφιτρίτη, Ά-
γνωστη, Περασός, Βράχος της
Ιωνίας, Κόρη της Ίδης, Σαν-
ραστός, Έλαπίουσα Νεότης, Χαί-
λαφίνα, Νοικοκυρούλα, Σπαρ-
τιάτης, Σκλαβομύνη, Ίμβρος,
Νεράϊδα του Βοσπόρου, Άνθι-
σμένη Λεμονιά, Άναδρομή της
Άττικής, Ριγολέττος, Παρι-
ζιάντα, Κ. Ξένος, Νικ. Τόσκας,
Προσκοπία, Χαμόγελο, Άθα-
νάσιος Πιπέρης, Ταίσια Γαλι-
νού, Δισκοβόλος του Μύρωνος,
Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης, Ρό-
δον του Άμάραντον, Μικρούλα
Βοσκοπούλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 4 λέξεις,
και κάτω, από [7Ε] εις έκαστον:
Έβ'άδελφος του Διαβόλου, Ξαν-
θη Κοητικοπούλα, Πορφύρις, Ό-
γα Καψάλη, Παιδί του Πόντου,
Άριστειδης Άντωνάτος, Νοστ-
μούλα, Γενοβέφα, Δ. Φουντου-
λάκης.

Η Βοσκοπούλα δεν βόηκε σε
στα ούτε μία λέξη, γιατί δεν κα-
τάλαβε περί τίνος πρόκειται. Ο
καταλάβη τώρα που βλέπει τα
αποτελέσματα και θα επιτύχη το
ρισσότερο στον επόμενο Διαγωνι-
σμό.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Το πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος ανανέω-
σις της συνδρομής του.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 42 δδδς Ευρεπίδου
την 17 'Απριλίου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε, δη-
μοσιεύονται τάποτελέσματα του
Διαγωνισμού Λευκών Λέξεων. Η
δημοσίευσις Άποτελεσμάτων θα
έξακολουθήσῃ και στα επόμενα
φύλλα. Έπειτα θα προκηρυχθού-
ν οι νέοι Διαγωνισμοί για το καλο-
καίρι. Και πρώτος-πρώτος ο Δια-
γωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματι-
κών Άσκήσεων για την Β' εξαμη-
νία του 1928. Άς το έχουν λοιπόν
οι φίλοι της οί νέοι συνδρομηταί:
Τότε μόνο θα μπορούν να μου
στείλουν Άσκήσεις (και θα ιδούν
στην προκήρυξη τούς δρους) για-
τί αυτές που μου στέλνουν τώρα,
τις πετώ στο καλάθι και χάνουν τόν
κόπο τους. Το ίδιο ματαιοπονούν
και όσοι μου στέλνουν λύσεις που
δεν είναι γραμμένες σε χαρτί λυ-
σεων. Κι' άπορώ μαζί τους: Δεν
είδαν την προκήρυξη του σχετικού
Διαγωνισμού στο πρώτο φυλλάδιο
του Μαρτίου; Δεν έδιάβασαν εκεί
τούς δρους; Περιέργο!..

Νόμισε, έχω μπροστά μου
τρία φύλλα γραμμάτια σου: το
Πρωταπριλιάτικο, που παρ' όλιγο
να το πιστέψω, και δυο άλλα. Κι'
έρως όχι, δεν σε βαρέθηκαν και
μή φοβάσαι! Γράφς μου όσο συχνά
θέλεις. Ο Κ. που μ' έρωτάς, δεν
είναι πολύ «εκ των δρώντων». Χαί-
ρω που έγραψες στόν κ. Σταμ.
Σταμ. κι' είχες μία τόσο καλή
άπάντησῃ. Πολύ όμορφο, πραγ-
ματικώς, το χαλλικό αυτό άρθρά-
κι για τόν Ίούλιο Βέρν, κι' ίσως
το χρησιμοποιήσω.

Μά και το Άφρισμένο Κύμα
πηδ' απ' τη χαρά του, πετ' τρα-
γουδί, γιατί «αυτή τη στιγμή»
έλαβε γράμμα και Μ. Μ. από τόν
κ. Σταμ. Σταμ., που τό εδχαρί-
στησε έτσι για τα φυτά που του
είχε στείλει. Έδχαρίτως σ' έ-
πέλνω συμπληρωμένο—του γρά-
φει, και το τετραδιάκι που μου
στείλατε. Νά ξέρατε όμως με τι
κόπο το έκανα! Γιατί τά μικρά
μου μουσικά τά έχω πιά ξεχάσει:
τά δέ μεγάλα μου δεν χωρούν στα
τετραδιάκια της Διαπλάσεως. Χα-
ριτωμένο! Για τόν ίδιο λόγο θα
δυσκολευόταν πολύ κι' ο κ. Φαί-
δων να συμπληρώσῃ ένα τετραδιά-
κι για τό Άφρισμένο Κύμα, αν
και θάθελε νάνταποκριθῇ στην επι-
θυμία του.

Έλαβα Λεμονανθέ κι' εδχα-
ριστώ. Πραγματικώς ή καλή σου
μητέρα σου έβριξε ένα πολύ όμορ-
φο φυτώριον. Χαίρω που έβινες
καλά και που μπορείς τώρα να μου
γράφεις με τόσο εδχάγνιστο και
καθαρό γραφισμάτι. Έτσι νά έ-
ξακολουθήσῃς. Θά περιμένω ως νά
έλθῃ ή σειρά του κομματιού σου.
Έντωμας αὖθις όμως μπορείς να μου
στείλεις και τό άλλο.

Διάβασα κι' εγώ, Πέτρε Ριον-
σάι, ένα φυλλάδιο αὐτοῦ το πα-
μοδικού που λές, έτσι από περιέρι-
γεια. Κι' έφριξα με τις γλωσσικές
και τις άλλες του άσυναρτησίες,
με τά σαχλά πρωτότυπα που δη-
μοσιεύει και με τά τόσο κακομε-

ταφρασμένα ξένα διηγήματα. Άλλά
φυσικά, όποιος βγάξει ένα περιοδι-
κό, λέςι πως αὐτό είναι τό καλύ-
τερο, κι' άς μήν τό πιστεύῃ οὐτε
δ ίδιος. . . Όχι, Διαπλάσ' σουλα
που λές, συνειστέμενα με τη
γλώσσα, με τό ύφος, με την τάξη
της «Διαπλάσεως», δεν μπορεί να
τό παίρνουν. Πήραν ένα-δυο φυλλά-
δια και τά διάβασαν μόνο για να
ιδούν τη διαφορά. . . Ο κ. Ξ. σ'
εδχαριστεί γι' αὐτό που γράφεις.

Ο Γάσων που γράφει για ένα
φρικτό δυστύχημα που έβινε στην
πατρίδα του την 25η Μαρτίου. Το
βράδυ, στη λαμπάδη φλόγα, έπρε-
σε το μπαλκόνι του Δημαρχείου όπου
ήταν ένα σωρό παιδάκια, και
πολλά απ' αὐτά σκοτώθηκαν ή
πληγώθηκαν βαριά. Κακόμοιρα
παιδάκια και δυστυχιο γονεῖς!..

Άλλά και τό τραγικότερο πράγμα
έχει τό παιδριό του μέρος. «Ένα
παιδάκι—μου γράφει πάντα δ Ίά-
σων,—δεν έπαθε τίποτα. Σηκώθη-
κε μόνο του κι' άρχισε να τρέχῃ.

Μά τι τρέμω ήταν άκείνο; Τό
σταμάτησαν κάτι κύριοι και τό ρώ-
τησαν γιατί τρέχει. Κι' άκείνος,
φοβισμένο, τούς άποκρίθηκε: Όχι,
κύριε, δεν τέρριξα εγώ!..»—Τώρα
τά δακρυομένα μάτια γελούν...

Όλα τά έλαβα, Άλεξανδρίνο
Διαπλάσ' σουλο, και μήν άνησυ-
χείς. Οι ταχυδρόμοι έφέρουν καλά
πως δεν έλλαξα στίλι, αλλά μόνο
αριθμό, και μου φέρνουν επίσης
κι' όσα γράμματα γράφουν τό νεό
42 κι' όσα διατηρούν άκόμα τό
παλιό 38. Εδχαριστώ πολύ για
τις άνέργειες και περιμένω τάπο-
τελέστερα. Κι' ο κ. Ξ. σ' εδχα-
ριστεί γι' αὐτήν φορά εδχ'.

Όσο για τις λύσεις τών δικών σου
Άσκήσεων, κι' αυτές μπορείς να τις
γράφεις. Είναι προνόμιο τών συν-
θετών όταν διαγωνίζονται ως λύ-
ται. Άλλως τε τις περισσότερες
Άσκήσεις που δημοσιεύεις τις έλ-
λάζω, τις διορθώνω, τούς βάζω
άλλες λέξεις, κι' έτσι, πολλές φο-
ρές, δυσκολευόταν να τις βρουν
κι' οι ίδιοι οι συνθέτες.

Από τό γράμμα της Έρείκης,
που δεν παύει να άνεργῇ για έ-
σπάρθμα: «Ο φετινός σου τόμος
είναι άκόμα πιο ώραιος από τούς
άλλους. Φαίνεται πως τόν έκαμες
επίτηδες για την πεντηκοστήτη-
ρίδα. Έξοχη ή Έπιστολή του κ.
Φαίδωνος για τό Σαρακοστή! Μου
άρεσε πολύ και τό ποίημα της
Νεράϊδας του Γαλιού για τό Πε-
ριβάλλι της Διαπλάσεως. Τά τρία
σου μυθιστορήματα βρίσκονται τώ-
ρα στο πιο περιπετειώδες τούς
μέρος. . . Διαβάω και τη Ρήνα
και Μαρίνα, και τό βρίσκω πολ-
λά διασκεδαστικό, αν και είναι
για μικρά παιδιά». — Κομμάτια
για τη Σελίδα μπορείς να μου
στέλνεις δυο κάθε τριμηνία. Παι-
δικά Πνεύματα όσα θέλεις. Χαί-
ρετισματά σταδελφία και χωριστά
στη μεγάλη σου άδελφή.

Αντώνιε Μπεγγέλη, έλαβα τό
γράμμα σου που δεν είχε παρ-
μόνη τη φέριμα σου από πάνω κι'
όστερα την προσφώνηση «άγαπη-
τή μου Διάπλάσι». Όλο τάλλο
λευκό. Πρωταπριλιά έ; Και τού
χρόνου.

Όραιότατη ή «Μελισαντρο» σου,
Άκακία. Ο κ. Σταμ. Σταμ. θά
τη διάβαζε με μεγάλη εδχαρίστη-
ση. Άλλά και τά Διαπλάσ' σου-
λα με την ίδια. Γι' αὐτό θα δη-
μοσιεύω τό γράμμα σου στη Σε-
λίδα Συνεργασίας. Δεν τόκανε ε-
πίτηδες, κι' όμως είναι ένα κομ-
μάτι φυτολογικό, λαογραφικό και
λογοτεχνικό, που ίσως δεν θα τό
πετύχαινες τόσο, αν τό έγραφες
με σκοπό να δημοσιευθῇ στη Σελίδα.

Η Μήδεια, που με τόσο χαρά
μου άναγγέλλει την πρόοδο του
Συλλόγου των προσθέτει στ' αὐτά το
γράμμα της και τά εξής: «Έρ-
ρεξα μία ματιά σ' ένα καινούριο
περιοδικό. . . Με τη Διάπλωση
δέν μπορεί να συγκριθῇ! Δεν έχει
την χάρη της, τη σεμνότητά της,
στην εμφάνισῃ — ένας λόγος άκό-
μη νά την προτιμώ,— την ωραιό-
τητά της εν γένει. Έκείνα που
είδα στην Άλληλογραφία του μου
φάνηκαν γελοία! Τι νά σου πω! Μία
Διάπλωση εἶν' εκείνη που μα-
γειεύει, που έστρελλάζει. . . Πόσο,
άληθεια, σάγαπώ!.. Μαζί με τη
μητέρα μου, τις άδελφές μου και
την πατρίδα μου, άγαπώ κι' έσέ-
να. . .» Αὐτά και πολλά άλλα
άκόμη μου γράφει ή Μήδεια. Κι'
εγώ συλλογιέμαι: «Άς βγαίνουν,
ας βγαίνουν καθεμέρα περιοδικά,
από γίνονται άφορμή νά λαβαίνω
τέτοιες άκδηλώσεις, νά βλέπω πό-
σο μάγαπούν τά καλά μου παιδιά!

Ένδοξε Έλλην, τό συμπέρα-
μα είναι ότι, άμα ή Πατρίδα βρε-
θῇ στην άνάγκη να σε ξανακαλέ-
σῃ, θά είσαι ένας από τούς καλυ-
τέρους της στρατιώτες και θά την
δημητρήσῃς τόσο πιστά και στόν
πόλεμο, όσο την υπηρέτησες στην
ειρήνη. Σε συχαίρω για τη φιλο-
πατρία σου και χαίρω, που σ' αὐ-
τήν ηλικία, μ' αὐτή τη γνωση,
μ' αὐτά τά αίσθήματα, ξαναγυρί-
ζεις σόν κύκλο μου. Τά Διαπλά-
σ' σουλα, μικρότερα άδελφία του,
πρέπει νάαι περήφανα γι' αὐτό.
Πρέπει όμως νά έέρῃς ότι στόν κύ-
κλο μου είναι και συνομήλικοι σου,
που υπηρέτουν τώρα στρατιώτες ή
αφηνιπρέτουν προ όλίγου. Γιατί
κι' άλλοι έχουν, σάν και σένα, την
ιδέα ότι δεν είμαι μόνο για μικρά
παιδιά. . .

Ο Θεός, που είχε καιρό να μου
γράψῃ, μου άναγγέλλει πολύ εδχα-
ριστά πράγματα: «Βοηθάσε τά
σχηματικά της «Πριγκίπισσας Μαλέν»
που παίχθηκε στο Έθνικό Θέατρο
από τη Σχολή Θεάτρου, κι' αλή-
θεια στην αντίγραφῃ, λέςι, τού τά
χάλασαν αρκετά, πληρώθηκε όμως
γι' αὐτά 5.000 δραχμές — έ, όχι
λίγα,—κι' ο κ. Καλομοίρης τού
άνεθεσε τά σχηματικά τού «Δακτυ-
λιδίου της Μάννας», τού μελοδρά-
ματός του που θα παιχθῇ προσεχώς
στα «Όλύμπια». Βλέπετε λοιπόν
πως ο Θεός μας προοδαίει. Και
χαίρω ιδιαίτερω γιατί τού τό προ-
είπα, όταν μου έστειλε τά πρώτα
του σκίτσα.

Σέ άλλους δεν έχω τόπο νάπαν-
τήσω, όστε στο Βασίλειο Μυχάδου-
ζεν που είχε τόσο καιρό να μου
γράψῃ, όστε στην Κυρά Κυραλίνα
την Παριζιάντα μου (ας είναι, αὐτό
που θέλει, θά τό πω της Μεγάλης

Έλλάδος στο έρχόμενο), όστε της
Χλόης, της Ρεσίνας και της
Μιαιμώς τού Κολέττη. Θά μπο-
ρέσω άραγε σ'ό έρχόμενο; Νά ιδου-
με, αν δεν είναι τόσο μεγάλη ή...
γραμματοπλημυρία.

Όρραϊας Έπιστολάς μου έ-
στειλαν αὐτήν την εβδομάδα κι'
οι εξής: «Ένδοξο Σούλι, Έλεύ-
θερο Πούλι, Ροζίτα, Μαιμου-
δάκι, Διλιάντα, Σπύρος, Μαγε-
μένο Άκρογιάλι, Ψυχή της Λέ-
σθου, Ηδύλη, Άκάμας, Ξακου-
στή Νεράϊδα, Μέμφης, Άνδα-
λουσία και Γαλάζιο Άστέρι. —

Έστέλεσα τις παραγγελίες των
και τούς εδχαριστώ για τά καλά
των λόγια.

Εδχαριστώ επίσης όσους μου έ-
στειλαν κάρτες κι' εδχ'ς για τό
Πάσχα. Και τού χρόνου, καλά μου
παιδιά!

Τους ξεσπαθωμένους θά τούς ά-
ναφέρω και θά τούς εδχαριστήσω
στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Κατεργα-<

Ἔτσι ἀς τὸ διορθώσῃ ἡ Ἀρχαιολογία κι' ἀς μὴ τοῦ ξανα-
στειλῇ. — Τὸ κομμάτι τοῦ Μαγε-
μένου Ἀκρογιαλίου, πού δὲν
μπόρεσα νὰ διαβάσω τὸν τίτλο
του. Πολὺ ὁμορφὴ ἡ ἰδέα. Ἀλλὰ
τὸ γράψιμο ὑστερεῖ. — Γι' ἄλλα δὲν
ἔχω τόπο νὰ μιλήσω σήμερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α,
ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ δὲ ἀπὸ Κ, εἰς κο-
ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτόπου-
λο τῆς Πανόρου, ἁ. (ΓΔ), Τρελ-
λὴ Πεταλουδίτσα, κ. (...). Ἐ-
στία, κ. (...). Δάτσης τοῦ Ἰδα-
νίου, ἁ. (ΔΡ). Ὁριέτα, κ. (ΕΔ).
ἡγασος, ἁ. (Β). Σκερτσόζικη
ικρύλα, κ. (!!!;). Γαλιάνδρα,
κ. (ΕΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: **Σακουστὴν Νεραΐ-
δαν** (τώρα πιά δὲν ἔχει κρύα κι'
ἐλπίζω νὰ εἰσαί καλὰ) πολὺ σωστὰ
αὐτὰ πού μοῦ γράφεις· ἀλλ' ἀφοῦ
δὲν θέλεις, δὲν τ' ἀναφέρω!) **Α-
κούρδιοτο Ρολόι** (πολὺ ὠρατὸ τὸ
γράμμα πού μοῦ περιγράφεις τῇ
συγκίνησίν σου όταν εἶδες τὸ ψευ-
δώνυμό σου στοὺς Ἰσοτίμους τοῦ Α'
Βραδείου μὴν ἀργῇς τόσο νὰ μοῦ
γράψῃς) **Γαλάζιο Ἀστέρι** (ὅτι εἶ-
δες ὅτι αὐτὸ σου ἐνέκριναν) χαιρῶ
πολὺ ὁ Ὀδῆγός δὲν τυπώθηκε ἀ-
κόμη) **Κρινιώ** (αὐτὸ, εἶδες, σου
ἐνέκριναν) βέβαια θὰ ἔχῃς μεγαλύ-
τερη εὐχαρίστηση τώρα πού θὰ λη-
ξιμῇς μέρος στὴν κίνησιν) **Μα-
γεμένην Νεραΐδαν** (τὸ κομμάτι
σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του·
ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα ὅπως
δήποτε, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι τὸ
κάθε τι γράφεις αἰσὲς χωριστὸ χαρ-
τί, ὅχι ὅλα μαζί μετὰ τὸ γράμμα)
Τζογὲν (ἐνὰ τέτοιο ἔκτακτο φύλ-
λο θὰ κίμω καὶ γιὰ τὴν Πεντη-
κονταετηρίδα) **Λευκὴν Ἀρκτον**
(μετὰ χαρᾶς!) **Παλιοναβατάνα**
(ἐνχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις)
Τζάκ (βεβαίως, ἂν οἱ Ἀσκήσεις
εἶναι ὠραίες) **Υἱὸν τῆς Φαιδίας**
(τὸ ἔλαβε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε ἡ σειρά
του) ἔχω πολλὰ, βλέπεις, πού προ-
ηγούναν κι' ὁ κίρκος πού διαθέτω
γι' αὐτὰ εἶναι μετρημένος) **Α-
κτίνα Ἠλίου** (πολὺ μ' εὐχαρίστη-
σε τὸ γραμματάκι σου) τὸ «Χωρὶς
Οἰκονόμειαν» εἶναι στοὺς τόμους
1919 καὶ 1920) **Φρασκουῖταν**
(κι' ἐγὼ σ' εὐχομαι γιὰ τὴ γιορτὴ
σου) ναι, γιὰ τὴ Σελίδα μπορεῖς
νὰ στείλῃς καὶ τώρα) **Κουνέλι**
ἔστειλα τῶν 11, 12, 13 ξαναστει-
λες) **Πριγκίπισσαν Δολοῦταν** (ἐ-
λαβε κι' εὐχαριστῶ) **Ἀτρώμιον**
**Κρήτα, Γαρταρίνον, Ἀετόν, Μι-
κρῶσιαν τὴν Ἀκτὴν, Ἀσπρον**
Λωτόν, Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ,
**Φιλόγελην, Ἀλίκην Σαργολό-
γον, Ζουλέϊκαν, Μαγεμένο Βα-
σιλόπουλο** κτλ. κτλ.

**Διάναν, Θεόδωρον Παπαδά-
κην, Μανόλιαν, Τελέσιλλαν,**
**25ην Μαρτίου, Ἐλληγινὸν Ἰ-
δεώδες, Τίς** (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 16 Ἀπριλίου, θάπαντῇσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι 21 Ἰουνίου.

303. Δεξιόγραφος
Μοναχὰ τὸ ἓνα ἂν πάρῃς,
Πυροβόλο θὰ γεμίσης·
Μὰ μιὰ πρόθεσις ἂν προτάξῃς,
Τότε πρέπει νὰ τὸ λύσης.
Σπυρίδων Ι. Παναγιωτόπουλος

304. Στοιχειώδης
Εἶναι πόλη στὴν Ἑλλάδα
Παλιουθε ἑξακουσμένη
Ποὺ πολλοὺς ἔχει πλουτίσει...
Μ' ἂν τὸ ἀρχικὸ τῆς βγάλῃς,
ἴσως γιὰ τὴν ἐπομένη
Θ ἀναβάλῃς καὶ τὴ λύση.
Ἰβέρν

305. Μεταγραμματισμός
Παίρνεις ἀπόστολο κλεινόν,
Τὴν κεφαλὴν του ἀλλάζεις
Καὶ νικηφόρο στρατηγὸν
Ἀρχαῖο παρουσιάζεις.
Ἐνδοξο Σούλι

306. Αἶνιγμα
Τὸ ἀρσενικὸ συνέγραψε
Πανίερο βιβλίον·
Τὸ θηλυκὸ εἶναι γνώρισμα
Διακριτικὸ σημείον·
Κι' ὅσο γιὰ τὸ οὐδέτερο,
Νόμισμα ὄχι... ἡμέτερο.
Εὐστράτιος Παζινδὸς

307. Παραδοκμαλόν
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρισκοὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀ-
ναγινώσκωνται: ἄνεμος, ἀπόστο-
λος, ἀρχαῖα περιφημὸς πόλις, ἐ-
πίρρημα, πτηνὸν κατοικίδιον, ἀρ-
χαία πόλις καὶ ἐσθρὴ, βασιλεὺς
τῆς Κρήτης, αὐτοκράτωρ.
25η Μαρτίου

308. Λογοπαίγιον
Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶναι χωρι-
σμοί· αἱ ἐνώσεις εἶναι χωρισμοί.
Λεβέντης

309-313. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ὑπνος, πάγος, αὐλός, αἶνος,
ἄωρος.

314. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κá-
τωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν μεγάλον ζωγράφον:
1, Ποταμὸς τῆς Θράκης· 2,
Πορθμὸς περιφημὸς· 3, Ἀνεμος
καταστρεπτικὸς· 4, Πόλις τῆς Πε-
λοποννήσου· 5, Οὐράνιον σῶμα·
6, Ὀρνυκτόν.
Ἐσμεράλδα

315. Φωνηεντόλιπον
βν - μ - βν - δ - σμγ
Τάων Μονάχη

316. Γεῖφος
πῦρ θαθ
πῦρ πῦρ θαθ θαθ
πῦρ τ' εἶρις
πῦρ πῦρ θαθ θαθ
πῦρ θαθ
Θαλασσοταραχὴ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

387. Double Tête

A chacun des mots ci-des-
sous ajoutez comme tête une
lettre et formez ainsi dix
autres mots, dont les initiaux
donneront un proverbe com-
mun:

abat, ode, loge, acre, anse,
table, elle, âge, dette, ile.

Μάγισσα

318-320. Cinéma-Rébus

1. Τέχνη, ὄρος, ἐκεῖ, ἔχει.
2. Ἐκατόν, αὐτὸ εἶναι ὁ χρυ-
σός.
3. Ρόδον, εἰς, κλίνη, ἔχει.
Τρία ψευδώνυμα.
Ἀμαρυλλίς

Ἀμαρυλλίς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 6

73. Γαζία (γὰ, ζῇ, α.) — 74.
Μορφεὺς-Ὀρφεύς. — 75. Κύθηρα-
Κιθάρα. — 76. Τὸ ὄνειρο.
77. Α Α ΤΟΝ

ΝΑ ΝΕ ΠΤΩ

ΓΑ ΛΑ ΞΙ ΔΙ ΟΝ

ΛΕ ΚΑ ΜΕ

Α ΚΟΣ ΝΗΣ

78. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (οἶνος, θάνα-
τος, Αἶνος, βούς, ἴβις, Σου-
δάν.) — 79-83. Διὰ τοῦ Σ. Λέ-
βος, Πελαγός, ὁσμὴ, Σιών, ἁ-
στός. — 84. Σέβον τὸ γῆρας. (Ἡ
Β Ε Σ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον,
Ο Υ Τ βουστοροφιδόν. Αἱ λέ-
Η Γ Ο ξεις τῆς ἀκροστιχίδος:
Ρ Α Σ Β Ε Σ πασιανός, Ο Υ Τος,
Ἡ Γ Ούμενος, Ρ Α Σον.) — 85. Αἱ
λέξεις: Θάσος, Πάνος, Σανός,
Βάρος. Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν:
θν - σβ = ΘΕΟΝ ΣΕΒΟΥ. — 86.
Ἀγάλη-ἀγάλη γίνεται ἡ ἀγού-
ριδα μέλι. — 87. Cadre-Caire.
— 88-90. 1. Διάντα (lit, l'an, ta.)
2. Ἀνεμώνη à, nez, mot, nid.)
3. Μποέμ (beau, aime.)

Εσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ὑπάρχουν ἐκδοθέντες 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΕΤΙΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὴ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μετὰ καὶ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 κα-
τὰ κεφαλὰ δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΗ' — 407]
Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά ἀπ' εὐθείας κ.
ἔμσον Διαπλάσεως. Δ/σις: Σ. Σαυ-
μπάνη, (Διὰ 25ην Μαρτίου), Σητείας 21
Ἡράκλειον (Κρήτης). 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
[ΚΗ' — 409]
Ελευθέριε Ρουσάκη, Πριγκίπισσα Ρεπα-
νάκι. Ἀδαντίς, Ρέα, ἔστειλα τετραδί-
κια· περιμένω δικὰ σας. Δ/σις (ΚΗ' — 232)
Τελέσιλλα

[ΚΗ' — 410]
Προσεχῶς Σύλλογος Κινηματογράφου
κιν. Ἀστέρων. Δεχόμεθα μέλη καὶ
ἀντιπροσώπους. Φερντίνον, Μιχαὴλ Βόδ-
190, Ἀθήνας.

[ΚΗ' — 411]
Τρελλὸ Φοιτητάκι, δεχόμεστε. Στείλ-
τε διευθύνσιν σου. Ἡδύλη, Ἀκάμας

[ΚΗ' — 412]
Τὴν Ἀντιγόνη, Ἀνδάλουσια, Ἀμαρυλλί-
δα, Ἑρμῖνα, Τρελλὸ Φοιτητάκι, Γιού-
Γιού, Γαλάτεια, Μέντορα, Φίλανθο καὶ δὲ
τὰ Διαπλάσπουλα εὐχομαι ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

[ΚΗ' — 413]
Ἡ ἈΝΔΑΛΟΥΣΙΑ εὐχεται στὰ Διαπλάσπου-
λα Καλὸ Πάσχα.

[ΚΗ' — 414]
ΡΕΑ, σὲ ξέρω... δὲν εἰσαί ἡ Ελ. Π.
Γαλάζιο Ἀστέρι

[ΚΗ' — 415]
Παρόραμα, Στὴν (ΚΗ' — 403) ἀγγελί-
α τοῦ 20οῦ φύλλου ἀντὶ Δ. Τσάκωνα, θέ-
λει Δ. Τσάκωνα. ὁ Ἀφοβός

[ΚΗ' — 416]
Στὴ Φλογέρα καὶ Ρετσίνα.

Αἱ φίλινάδες μου κλεινές
καὶ στὰ ψευδώνυμα δεινές,
πέσατε λίγο ἔξω.
Δὲν εἰσαίτε ἀνώνυμες,
ὥστε καθήσεται φρόνιμος
γιὰ νὰ μὴ σὰς τίς βρέξω!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΗ' — 417]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Ἑλληνικὸν Γόττρον, Ἀν-
τιπρόεδρος: Φάρος τοῦ Αἰγαίου, Γραμ-
ματεὺς: Καπετὰν Φασαρίος, Ταμίας: Ἀ-
κούρδιοτο Ρολόι.

ΤΜΗΜΑΤΑ. Διαγωνισμῶν: Ὑδρινὸν Ἰδε-
ώδες, Ἀποκαλύψαν: Σέρλοκ Χόλμς, Σε-
σπαθώματος: Σέρ Ρόνολδ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ. Θεσ/νίκης: Φάρος τοῦ
Βοσπόρου. Ζητούνται μέλη καὶ ἀντιπρό-
σωποι ἀποταχθέντες: Μιχαὴλ Κονταξῆν,
Λεοντίον Λύκειον, ἄνω Πατήσια, Ἀθῆναι.

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Ψηφίζοντες
τὸ ψευδώνυμον Φάρος τοῦ Βοσπόρου καὶ Ρό-
δον τὸ Ἀμάραντον. Διαπλάσπουλα, μι-
μῆθητε μας.

[ΚΗ' — 418]
Δὸν Ζοζέ, Ἀλέξ... ἀγόρι μου, μὴν
κρύπτεσαι σὲ φουστάνια!! Ἀργυρὰ
Σελήνη = Εὐαγγελία Παρρά. Ἀφοβός =
Δὸν Ζοζέ. Μὴς Πόπη, νὰ εἶσθε εὐκρινε-
στέρη. Κύνειον Ἀσμα

[ΚΗ' — 419]

Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ:
Ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ προκειμένου
ν' ἀποχωρήσῃ τῆς κινήσεως. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥ-
ΛΕΝΙΑ, ἔστειλα. Ε. ΡΟΥΣΣΑΚΗ, δὲν τὸ περι-
μένεις; ἸΔΑΝΙΣΜΕ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, ΒΑΣ-
ΣΙΑΝΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΡΟΥΣΕΣ, στείλετε δὲσά σας
νὰ σὰς στείλω τὰ βραβεία. Διαγωνισμοὶς
(ΚΗ'—60) παρατείνεται τέλη Μαΐου. Σὺ-
στασις: Χαρ. Σταυρόπουλον, π.ρ. Ἀθῆναι.

[ΚΗ' — 420]

ΠΑΡΕΑ ΤΩΝ Κ. Κ.

Μαίνομεν στὸν Διαπλάσσοκοσμον μετὰ
σκοπὸ ν' ἀποκαλύψουμε τὰ ὁποῖα ἔχουν
διακρινόμενα ψευδώνυμα. Τρέμειτε!...
γιατὶ ἀρχίσαιμε. Ἀρτεμὶς Ἀμαρυλλίς
καὶ Κόπερος = Μορᾶλη. Μακντόφ =
Λευκαδίτης, Λορελάτ = Ἡγησὸ Μπουρ-
μποῦλη, Καρδινιάν = Λέρτας... Πᾶς...
ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΕΤΙΟΣ